

TO WHAT SHOULD WE BE LOYAL?

Cui datorăm loialitatea noastră?

de William MacDonald

© Copyright 1991

RAIDERS OF THE LOST

Box 2222
Oklahoma City, Oklahoma, USA 73101
405-236-3316

Cuprins

Cui datorăm loialitatea noastră	5
Unitatea trupului	9
Toți credincioșii sînt membri	11
Cristos, Capul Bisericii	14
Toți credincioșii sînt preoți	15
Nu slujbă unui singur om	16
Președinția Duhului Sfînt	19
Fiecare adunare este independent răspunzătoare în fața lui Cristos	21
Rolul darurilor în Biserică	22
Biserica locală	25
Concluzie	27

Cui datorăm loialitatea noastră?

Ce credeți despre o persoană care spune: „Părinții mei au fost membri ai acestui cult. Eu m-am născut în această confesiune religioasă și în ea voi muri.“

— Vai, veți zice, dar cred că omul acesta e greșit cînd face asemenea afirmații.

— Bine, dar de ce e greșit?

— Aș zice că e greșit deoarece consideră confesiunea lui drept singura bună și că întotdeauna va fi așa.

— Ei bine, atunci, cărei confesiuni sau cărui grup ar trebui el să fie loial?

— Presupun că nu ar trebui să fie loial nici unei confesiuni, deoarece nici una nu este perfectă.

— O ultimă întrebare: Dacă nu ar trebui să fie loial nici unei confesiuni sau grup de creștini, cui ar trebui să fie loial?

— El ar trebui să fie loial Domnului și principiilor expuse în Cuvîntul Său.

Bineînțeles că acesta este singurul răspuns corect. Este o greșală să cultivi o loialitate de nezduncinat față de orice frățietate de creștini, indiferent cît de scripturală ar fi ea la un moment dat.

Dar să spunem că respingi însăși ideea împărțirii pe confesiuni religioase. Să zicem că te aduni cu creștini care refuză orice nume sectar. Să presupunem că aceștia se intitulează cu numele inofensiv de „adunări“. Ei se străduiesc să se țină de învățătura Cuvîntului. Oare nu ar trebui să te alături acestora, fiindu-le loiali lor, și numai lor?

Dacă vei proceda așa, te vei găsi într-o poziție dificilă.

Tu ești atașat unui grup care în mod aproape inevitabil se va schimba de-a lungul anilor. Aceasta a fost istoria aproape oricărei grupări creștine. Tendințele liberale încep să se strecoare. Rîvna și prospețimea fac loc formalismului. Se consolidează apoi o ierarhie în cadrul confesiunii. Curînd vei putea scrie cu litere de o șchioapă peste întreaga situație: „Icabod”¹ — sau „slava s-a îndepărtat”.

Pe de altă parte, dacă ești loial unui grup de adunări, se ridică întotdeauna întrebarea: „Cu care anume dintre acestea ești de acord?” Există mari deosebiri între orice grupuri de biserici locale, după cum sînt mari deosebiri între indivizi. Unele sînt deschise, altele sînt exclusiviste. Unele sînt conservatoare, altele liberale. Unele au un păstor care prezidează asupra adunării, altele resping pastoratul format dintr-un singur om. Nu vei găsi, astfel, niciodată două biserici care să fie identice.

Așadar, se ridică o problemă reală: Căror adunări trebuie să le fim loiali? Trebuie să ne atașăm orbește de orice biserică trecute într-o carte cu adrese semi-oficiale? Pare evident că nu vom putea face asta în mod consecvent. Vă trebui să judecăm fiecare adunare în parte, în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu, cînd e să ne atașăm de ea.

Iată însă o altă problemă: Dacă loialitatea mea este față de un grup anumit de biserici locale, care ar trebui să fie atitudinea mea față de alte grupări creștine care ar putea, în anumite privințe, să fie mai aproape de modelul neo-testamental decît a mea? După ce criteriu le evaluez? Le resping doar cu cuvintele: „Ele nu fac parte din adunările «noastre»”? Le accept sau le resping în funcție de faptul că activitățile lor apar sau nu în revistele „noastre”?

Apoi se pune și problema lucrătorilor creștini individuali „din afara cercului nostru”. Pe aceștia cum îi evaluăm? Vom pune oare întrebarea: „A fost el recomandat de una din «adunările» noastre?”

¹ „I-Cabod” sau „Nu mai este slavă”, adică „S-a dus slava din Israel” (I Samuel 4:21) — numele fiului lui Fîneas, fiul lui Eli (marele preot al poporului Israel). I-Cabod s-a născut după înfrîngerea Israelului și luarea Chivotului Domnului de către filistenii.

Sau mai degrabă ne vom interesa dacă slujește pe Domnul potrivit cu principiile Noului Testament?

Desigur, cel mai ușor procedeu de a aprecia indivizii sau grupurile este să ne întrebăm dacă sînt sau nu sînt „cu noi”. Pentru asta nu se cere exercițiu sau discernămînt spiritual. Numai că aceasta e o bază falsă și periculoasă de apreciere, întrucît ea înlocuiește Cuvîntul lui Dumnezeu ca bază a autorității noastre finale. O atare modalitate de a judeca lucrurile pleacă de la presupunerea *apriorică* potrivit căreia doar „noi” am avea o poziție corectă și, prin urmare, toți ar trebui să ni se conformeze. Poziția aceasta duce la inconsecvențe, situații penibile și confuzie.

Creștinii trebuie învățați să supună toate lucrurile la proba Scripturilor. Aceasta este singura noastră autoritate. Întrebarea nu trebuie să fie: „Cum procedăm noi în «adunările noastre»?” ci „Ce ne învață Biblia în această privință?”

Noi datorăm loialitatea noastră în primul rînd, în ultimul rînd și întotdeauna Domnului și principiilor Cuvîntului Său. Niciodată nu avem voie să presupunem orbește că vreun grup de credincioși deține monopolul asupra adevărului, că aderă la Noul Testament în totalitatea sa ori că este imun la pericolul rătăcirilor și al devierilor.

Fiecare generație trebuie să se păzească de primejdia alunecării în maniera cultică ori sectară de gîndire. De-a lungul veacurilor, au existat mari mișcări ale Duhului Sfînt, în cadrul cărora anumite adevăruri au fost recuperate din molozul tradiției, formalismului și ritualismului. Prima generație de credincioși, adică cei aflați în viață în vremea acestor mișcări, au dat dovadă de înțelepciune cu privire la principiile scripturale care se puneau în discuție. Mai tîrziu însă, a doua și a treia generație au avut tendința de a urma din obișnuință sistemul stabilit deja, doar pentru că părinții lor au făcut parte din el și pentru că ei înșiși au fost crescuți în el. Urmarea a fost o diminuare a adevăratelor convingeri și o creștere a ig-

noranței cu privire la modelul biblic pe care se întemeiase sistemul respectiv.

Astfel, pînă și istoria celor mai spirituale mișcări se poate descrie adecvat prin următoarea suită de cuvinte: om . . . mișcare . . . mașină . . . monument. La început avem un om uns în mod deosebit de Duhul Sfînt. Pe măsură ce și alții sînt conduși la adevăr, se naște o mișcare. Deja la a doua sau a treia generație, avem de a face cu un sistem, cărora oamenii li se conformă cu precizie sectară, „de mașină“, pentru ca, în cele din urmă, să nu mai rămînă nimic din esența mișcării inițiale, decît un monument impresionant, dar fără viață, ridicat în cinstea cultului respectiv.

Dacă a-i face un sondaj printre credincioși, punînd următoarea întrebare: „De ce vă adunați la pîrtășie în biserică în pe care o frecventați?“, cîți credeți că ar putea să dea un răspuns clar, întemeiat pe Scriptură? Nu mulți! Căci e foarte răspîndită ignoranța cu privire la adevărul bisericii neo-testamentale, care, la rîndul ei, generează absența unor convingeri sănătoase cu privire la acest subiect. Cum vom putea avea convingeri ferme cu privire la un lucru pe care nu-l cunoaștem sau nu-l înțelegem?

Într-o adunare neo-testamentală sănătoasă, cei care sînt în raporturi de pîrtășie unii cu alții știu pe ce teme s-au adunat acolo. Ei nu sînt niște simpli consumatori de predici sau adepți ai unor oameni, ci creștini bine întemeiați pe adevărul evangheliei și al Bisericii. Ei sînt pregătiți să cîntărească toate lucrurile în lumina Cuvîntului lui Dumnezeu. Ei nu s-au angajat „pe vecie“ unui anumit grup de adunări. Dacă constată că s-au ivit curente nebiblice, care nu-I fac cinste Domnului, ei vor căuta călăuzirea Duhului Sfînt pentru aflarea acelor credincioși care se adună pe temeiul ascultării de Cuvîntul lui Dumnezeu.

Să examinăm cîteva din marile adevăruri privitoare la adunare, așa cum le găsim prezentate în Noul Testament — singurele cărora trebuie să le fim loiali!

Unitatea trupului

Unul dintre cele mai evidente adevăruri este unitatea trupului lui Cristos. Există un singur trup, o singură biserică, o singură adunare (Ef. 4:4).

Întrucît acest lucru este adevărat, toți credincioșii au datoria de a mărturisi acest adevăr. Cînd ne strîngem laolaltă, va trebui să-l transpunem în practică, să-i dăm expresie. Prin nici o faptă sau vorbă de-a noastră nu avem voie să tăgăduim acest adevăr.

Mulți creștini văd limpede că sectele și confesiunile sînt o tăgăduire a adevărului privitor la unitatea trupului (I Cor. 1:10-13; 3:3). Sectele creează impresia că Cristos ar fi divizat și astfel denaturează adevărul Cuvîntului lui Dumnezeu. Mulți dintre noi ne dăm bine seama de acest lucru, refuzînd să adoptăm nume de genul „baptiști, luterani, metodiști sau episcopalieni“.

Dar nu ne dăm seama întotdeauna că *orice* nume care ne separă de alți membri ai trupului este capabil de dezbinare, fiind nescriptural. Chiar dacă ne luăm, de pildă, numele biblic de *frați*, în clipa în care am însoțit acest nume de un calificativ ori l-am scris cu inițială majusculă, am călcat strîmb. Este tot atît de greșit ca unii creștini să se intituleze „Frații de Plymouth“, „Frații Uniți“, „Frații Creștini“, „Frații Deschiși“ sau „Frații Exclusiviști“, după cum este ca alți creștini să se numească Presbiterieni sau Penticostali.

Scriind „Frați“ cu „f“ mare lăsăm să se înțeleagă că mai sînt și alți credincioși, care nu sînt „frați“ cu noi sau că sînt frați, dar numai în anumite privințe! Îi auzim pe unii întrebînd: „Face parte dintre Frați?“ sau ni se spune cu regret că cutare „a plecat din mijlocul Fraților“. Desigur, adevărul este că, dacă acea persoană e mîntuită,

este un frate și n-are cum să-și părăsească frații, întrucît credinciosul are siguranța mîntuirii veșnice.

Negreșit, este bine să ne adunăm numai în Numele Domnului Isus Cristos, dar în clipa în care ne intitulăm: „Creștini adunați doar în Numele Domnului Isus Cristos“ — înțelegînd prin aceasta că dacă noi procedăm astfel, nu tot așa fac și alții — am devenit deja o sectă.

A vorbi despre orice grup anumit de creștini ca fiind la modul exclusiv *singurii* „copii ai Domnului“ trădează o anumită atitudine sectară și ne plasează în aceeași categorie cu cei din Corint, care spuneau: „Eu sînt al lui Cristos — adică ei erau ai lui Cristos în mod exclusiv, alții fiind excluși din această categorie (I Cor. 1:12).

Un alt mod în care se manifestă inconștiența este obiceiul de a numi un anumit grup de creștini care se adună într-un oraș drept „adunarea“ din orașul respectiv. Sau cînd vorbim despre state, regiuni sau orașe în care „nu sînt adunări“. În realitate, acesta nu e un limbaj exact. Adunarea din orice localitate este formată din toți credincioșii aflați acolo. În orașul respectiv s-ar putea să existe mai multe locuri de strîngere a creștinilor. În plus, s-ar putea să existe credincioși adevărați care nu sînt asociați cu un grup local de părăsire, dintr-un motiv sau altul — de pildă, pentru că sînt puși sub stare de disciplină. Însă toți formează adunarea din orașul respectiv, chiar dacă nu toți se adună într-un singur loc.

„Bine, va zice cineva, dar cum pot deosebi adunarea mea de alte biserici evanghelice din orașul meu natal?“ Răspunsul este: „În loc s-o numești «adunarea» din orașul tău natal, spune-i doar adunarea care se întrunește în Capela Biblică de la intersecția străzii Cerbului cu Mărășești.“ Procedînd așa, nu vei nega unitatea trupului.

Să nu uităm niciodată că toți sîntem creștini, credincioși, frați, ucenici și sfinți — după cum tot așa sînt toți cei ce au fost răscumparați prin sîngele scump al lui Cristos. A nega acest lucru prin orice formă de sectarism, aderare la vreun cult sau atitudine exclusivistă înseamnă a nega adevărul Bibliei și a ne face vinovați de carnalitate (atitudine firească) și de mîndrie.

Toți credincioșii sînt membri

Cel de-al doilea mare adevăr pe care trebuie să-l promovăm este faptul că toți credincioșii adevărați sînt membri sau mădulare ale trupului lui Cristos și, prin urmare, mădulare unii altora (I Cor. 12:12-26). Întrucît așa stau lucrurile, e nevoie să-i recunoaștem pe toți creștinii ca frați și surori ai noștri.

Nu e însă ușor să procedăm întotdeauna așa. Oamenii au ridicat garduri. Adesea ei sînt mai loiali propriilor lor confesiuni religioase, decît trupului lui Cristos. Ei nu recunosc unitatea Duhului.

Dar nu totdeauna greșeala e la alții. Chiar în inima noastră adesea se naște dorința de a fi diferiți, de a ne considera singurii deținători ai vreunui adevăr cu privire la biserică sau la alt subiect. Adesea constatăm că e greu să ne împrietinim cu cei care nu au aceleași vederi ca noi. În loc să ne bucurăm cînd alții sînt conduși spre o anumită descoperire a adevărului divin, noi avem tendința de a exagera deosebirile dintre noi și ei. Și prea de multe ori ne certăm cît se poate de aprins cu cei a căror orînduială în biserică este uimitor de asemănătoare cu a noastră.

Prin urmare, cum vom putea transpune în practică adevărul că toți credincioșii autentici sînt mădulare ale trupului lui Cristos?

Mai întîi de toate, va trebui să-i iubim, pentru că aparțin lui Cristos (I Ioan 4:11). Faptul că ei se deosebesc de noi în anumite aspecte de doctrină sau de practică nu ar trebui să ne împiedice să-i iubim.

Apoi trebuie să ne rugăm pentru ei (I Sam. 12:23). Aceasta este datorria pe care o avem față de toți oamenii, în special față de cei din familia credinței.

În al treilea rînd, va trebui să căutăm să împărtășim cu ei adevărurile de preț pe care nouă Dumnezeu ni le-a descoperit deja din Cuvîntul Său (II Tim. 2:2).

Asta nu înseamnă că avem voie să ne dedăm la „furtul de oițe“, ca să spun așa, adică să pătrundem în alte grupuri evanghelice cu scopul expres de a-i convinge pe unii de acolo să se alăture „părtășiei noastre“. Nicăieri în Biblie nu sîntem chemați la o asemenea misiune de dezbinare. Mai degrabă, în contactele noastre individuale cu alții și în măsura în care sîntem călăuziți de Duhul Sfînt, noi trebuie să le vestim pe Cristos, ca Centrul în jurul căruia se adună copiii Lui. Noi trebuie „să-i învățăm pe toți cît putem, tot ce cunoaștem despre El, pentru ca, dacă este posibil, să putem aduce pe fiecare la maturizarea sa deplină în Cristos“ (Col. 1:28, traducere după ediția engleză Phillips).

Nu numai că trebuie să-i iubim pe alți credincioși, să ne rugăm pentru ei și să căutăm să-i zidim, ci mai trebuie să și învățăm de la ei (I Cor. 12:21). Este o greșeală să credem că noi deținem tot adevărul și că nu mai putem beneficia duhovnicește de la cei din afara „cercului nostru de părtășie“. Fiecare membru are o contribuție, cît de mică, de adus restului de membri ai trupului lui Cristos. Orice bariere înălțate de om în calea ajutorului pe care niște credincioși îl pot da altor credincioși sînt contrare voii lui Dumnezeu.

De asemenea, va trebui să ne abținem de la critici, manifestări de gelozie, bîrfă, defăimare sau judecată (Luca 6:37). Fiecare credincios este un ispravnic al Domnului. Ni se interzice cu desăvîrșire să-i judecăm pe alții înainte de vreme, adică înainte de venirea Domnului (I Cor. 4:5). Pavel întreabă: „Cine ești tu, care judeci pe sluga altuia? Dacă stă în picioare sau cade este treaba stăpînului său“ (Rom. 14:4). Iar cînd Petru s-a îngrijorat de slujirea lui Ioan pentru Domnul, Isus a spus: „Ce te privește pe tine? Tu vino după Mine“ (Ioan 21:22).

Noi trebuie să ne bucurăm ori de cîte ori este predicat Cristos, indiferent dacă sîntem sau nu de acord cu metodele și motivele per-

soanei care predică. Pavel le-a scris Filipenilor: „Unii, este adevărat, Îl predică pe Cristos din invidie și din duh de ceartă, dar alții, din bunăvoință. Aceștia din urmă lucrează din dragoste, ca unii care știu că eu sînt însărcinat cu apărarea Evangheliei; dar ceilalți Îl vestesc pe Cristos nu cu curăție, socotind, din duh de ceartă, să mai ridice un necaz la lanțurile mele. Ce ne pasă? Oricum: fie cu gînd ascuns, fie în adevăr, Cristos este vestit. Eu mă bucur de lucrul acesta și mă voi bucura“ (Fil. 1:15-18).

Faptul că-i recunoaștem astfel pe toți credincioșii ca membri ai trupului lui Cristos NU înseamnă că vom adopta metodele și practicile lor. Noi avem datoria de a asculta de Cuvîntul lui Dumnezeu așa cum ni s-a descoperit acesta nouă. Noi îi putem iubi pe oameni fără ca neapărat să iubim și sistemul în care se găsesc aceștia și fără să ne facem părtași la el. Cît privește propria noastră cărare, noi trebuie să ascultăm de Biblie fără nici un compromis. Cît despre ceilalți credincioși, noi trebuie să avem răbdare față de ei și să fim îngăduitori cu ei.

Cristos, Capul Bisericii

Un al treilea adevăr important pentru care trebuie să luăm o poziție hotărâtă este faptul că Cristos este Capul Bisericii (Ef. 5:23; Col. 1:18). Asta înseamnă că trebuie să cerem de la El călăuzire și lumină în privința treburilor din cadrul adunării locale.

Noi toți ne dăm seama că adevărul potrivit căruia Cristos este Capul este tăgăduit atunci când un papă, de pildă, pretinde că este capul bisericii pe pământ. Dar trebuie să ne ferim și de eroarea mult mai subtilă de a crede că vreunul din noi are dreptul de a administra treburile unei adunări. Este atât de ușor să recunoaștem cu buzele noastre că Cristos este Capul, și totuși, în realitate, să tragem sforile, să manipulăm oameni și împrejurări în firea veche, pentru a ne atinge scopurile. În loc să așteptăm în liniște ajutorul Lui, cu post și rugăciune, noi facem uz de metodele rafinate ale lumii de afaceri și recurgem la înțelepciunea acestei lumi. Și astfel, prin toate acestea tăgăduim în practică poziția de Cap a lui Cristos. Dacă Cristos este Capul, atunci toate trebuie să se facă sub călăuzirea și controlul Său.

Toți credincioșii sînt preoți!

Mai există și al patrulea adevăr, potrivit căruia toți credincioșii adevărați sînt preoți. La I Petru 2:5-9, aflăm că sîntem preoți sfinți și preoți regali.

Ca preoți sfinți noi aducem jertfe spirituale lui Dumnezeu prin Isus Cristos (v. 5). Aceste jertfe cuprind:

jertfa trupurilor noastre (Rom. 12:1, 2).

jertfa laudei noastre (Ev. 13:15).

jertfa averilor noastre (Ev. 13:16).

Ca preoți regali noi exemplificăm excelențele celui Care ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată (I Petru 2:9). Asta înseamnă că fiecare credincios are datoria să-L vestească pe Cristos, atât prin viața sa, cît și prin viu grai.

Ca preoți sfinți noi mergem în sanctuar, ca să ne închinăm. Ca preoți regali noi mergem în lume pentru a mărturisi, pentru a-L vesti pe El.

Ideea potrivit căreia închinarea și slujba sînt funcțiile exclusive ale unui grup aparte, care poartă numele de preoți sau „cler“ este străină Noului Testament. Toți credincioșii sînt preoți și trebuie să-și exercite liber funcțiile lor preoțești.

Nu slujba unui singur om

Există unele biserici locale care resping sistemul clerical, refuzând să aibă ceea ce s-ar putea numi slujba unui singur om. Și totuși, dacă ar fi să-i întrebi pe mulți din creștinii acelor biserici pe ce text din Biblie se bazează poziția lor, nu le-ar fi ușor să-ți dea un răspuns. De ce e greșit să avem slujba sau lucrarea unui singur om în adunarea locală?

Primul motiv este faptul că nu se află în Noul Testament. Adunările din vremurile apostolice erau alcătuite din sfinți, episcopi și diaconi (Fil. 1:1). Episcopii sau bătrînii, cum li se mai ziceau, sînt pomeniți totdeauna la plural. Nu era un bătrîn peste cite o biserică, ci mai mulți bătrîni în fiecare biserică. Istoricii biblici sînt de acord cu toții asupra faptului că sistemul cleric s-a născut în veacul al doilea, el neexistînd în bisericile din perioada Noului Testament.

În al doilea rînd, sistemul clerical ignoră, în general, scopul pentru care i-au fost date bisericii darurile de evanghelist, păstor și învățător. Funcția acestor daruri este de a-i zidi pe sfinți în lucrarea de slujire, pentru edificarea trupului lui Cristos (Ef. 4:12). Cu alte cuvinte, slujirea creștină nu este doar funcția unei singure clase, ci responsabilitatea tuturor credincioșilor. Numai în măsura în care fiecare își împlinește funcția sa, trupul se va dezvolta și se va maturiza. Funcția darurilor enumerate la Efeseni 4:11 este aceea de a-i zidi pe sfinți pînă în punctul în care ei vor fi membri maturi, care funcționează adecvat în cadrul trupului. Astfel, darurile acestea particulare sînt un fel de ajutoare temporare, și nicidecum niște entități fixe, permanente.

Cînd un om răspunde de toată predarea cunoștințelor, el fiind singurul care predică într-o biserică locală, există mereu pericolul ca oamenii să se adune în jurul lui, și nu în jurul Domnului. Dacă un om este deosebit de înzestrat cu daruri, oamenii vor fi atrași de predicile sale. Ei vor veni la biserică din pricina lui. Dacă se va întîmpla ca, dintr-un motiv sau altul, el să plece, mulți vor merge după el, iar dacă lucrul acesta nu va fi posibil, atunci nu vor mai frecventa fosta lui biserică, ci vor căuta un alt om talentat.

Numai Cristos trebuie să fie Centrul în jurul căruia se cuvine să graviteze copiii Săi (Mat. 18:20). Noi trebuie să fim atrași de prezența Sa, nu de aceea a unui om. Cînd credincioșii vor înțelege acest adevăr și-l vor pune în aplicare, adunarea locală nu va mai fi zdruncinată de plecarea nici unui om. O adunare în care creștinii se adună în jurul lui Cristos este plină de viață, statornicie și unitate.

Și apoi, desigur, există pericolul ca atunci cînd într-o biserică mereu aceeași persoană îi învață pe oameni, aceștia să înceapă să considere cuvîntul său drept singura autoritate vrednică de luat în seamă. Dacă nu vor studia Scriptura pe cont propriu, nu vor fi în măsură să depisteze devierile și erorile din învățătura acestui om.

În plus, mai e și faptul că nici un om nu este în stare să asigure toată diversitatea unei slujiri depline care poate avea loc acolo unde Duhul Sfînt are libertatea de a vorbi prin mai mulți oameni. Noi trebuie să veghem nu numai ca o lucrare să fie corectă din punct de vedere doctrinar, dar și să asigure o hrană echilibrată, cu toate vitaminele spirituale necesare copiilor Domnului. Îndemnul biblic este acesta: „Cît despre prooroci, să vorbească doi sau trei, și ceilalți să judece“ (I Cor. 14:29).

O lucrare desfășurată în întregime de un singur om adesea va înăbuși dezvoltarea unui dar într-o biserică locală, întrucît nu vor exista aceleași prilejuri de participare pentru toți. Unii slujitori păzesc cu strășnicie toată lucrarea numai pentru ei înșiși. Ei privesc cu ochi răi orice încercare din partea cuiva de a pătrunde în lucrarea lor. Dar chiar și atunci cînd nu procedează așa — cînd unii slujitori

ar dori să-i vadă și pe alții participând — însăși natura sistemului clerical descurajează pe așa-numitul „laic“ de a-și dezvolta darurile pe care i le-a dat Dumnezeu.

Acolo unde un om este angajat cu salariu de o adunare ca predicator, există ispita subtilă de a se dilua mesajul. Lucrul acesta n-ar trebui să se întâmple, dar realitatea e că prin controlul exercitat asupra salariului unui om, adunarea adesea se văduște de posibilitatea de a primi mesajul integral al lui Dumnezeu.

Desigur, recunoaștem că există oameni mari ai lui Dumnezeu în sistemul clerical, care predică evanghelia cu credincioșie, îi învață pe oameni din Cuvînt și caută să păstorească oile lui Cristos. Și Dumnezeu se folosește de acești oameni.

Recunoaștem, de asemenea, că există mulți slujitori care practică „slujba unui singur om“, și totuși nu sînt pătrunși de spiritul clerical. Aceștia au dorința sinceră de a-i ajuta pe sfinți în orice fel posibil, de a-i îndruma prin propriul lor exemplu, și nu de a domina peste moștenirea lui Dumnezeu.

Totodată, sîntem conștienți de faptul că e posibil ca cineva să nu fie un cleric, și totuși să fie pătruns de spiritul clerical. La III Ioan 9-11, de pildă, citim despre Diotref, care se purta ca un dictator în adunarea locală.

Dar faptul rămîne, că sistemul clerical este, în esență, greșit și nescritural. Lumea nu va fi niciodată evanghelizată în felul în care a rînduit Dumnezeu iar biserica nu va fi zidită niciodată potrivit cu planul divin, atîta timp cît se va face distincție între cler și laici.

Președinția Duhului Sfînt

Un alt adevăr vital pe care adunarea locală este obligată să-l mențină și să-l practice este președinția Duhului Sfînt (Ioan 14:16, 26). Asta înseamnă că Duhul Sfînt este reprezentantul lui Cristos în biserică, pe pămînt. El este Cel Căruia ar trebui să i se dea voie să-i conducă pe oameni la rugăciune, la laudă și la închinare. El trebuie să aibă libertatea de a vorbi prin slujitorii aleși de El, potrivit cu nevoile spirituale ale copiilor lui Dumnezeu.

La I Corinteni 14:26, avem imaginea unei strîngeri laolaltă a bisericii primare, în care exista această libertate a Duhului. „Ce este de făcut atunci, fraților? Cînd vă adunați laolaltă, dacă unul dintre voi are o cîntare, altul o învățătură, altul o descoperire, altul o vorbă în altă limbă, altul o tălmăcire, toate să se facă spre zidirea sufletească.“

Cînd Duhul este liber să cîrmuiască, va fi spontaneitate în învățătură, predicare, închinare și mijlocire.

Cei mai mulți dintre noi își dau seama că lucrarea Duhului Sfînt s-a cam stins datorită introducerii ritualurilor și liturghiei. Recurgerea la rugăciuni gata tipărite, introducerea mesajelor stereotipe pentru anumite zile din „calendarul bisericesc“, a unei ordini prestabilite a slujbei, de la care nu ai voie să te abați cu nimic — ei bine, toate acestea Îl încătușează pe Duhul Sfînt în strîngerile laolaltă ale bisericii locale.

Dar noi trebuie să ne ferim de pericolele și mai subtile ale stingerii Duhului. De pildă, trebuie să ne păzim de reguli elaborate de om, în strîngerile noastre pentru închinare. În unele locuri, există o lege nescrisă, că nu are voie să se petreacă nici o slujbă înainte de

frîngerea pîinii. Sau că adunarea nu are voie să depășească o anumită oră. Sau că în timpul cît ne închinăm nu avem voie să stăruim asupra păcatelor noastre sau a propriei noastre nevrednicii. Sau că trebuie să stăm jos sau să stăm în picioare cînd ne rugăm sau cînd cîntăm, etc. Toate regulile de acest fel sting duhul de spontaneitate al închinării noastre, ducînd la formalism.

Adesea facem vinovat un om doar pentru un singur cuvînt pe care l-a rostit. Poate un tînăr credincios va aduce mulțumiri lui Dumnezeu pentru că a murit în locul lui. Trebuie oare să-l muștrăm pentru asta? Știm cu toții că Dumnezeu Tatăl nu poate muri — lucru pe care-l știe și tînărul nostru credincios. Dar, fiind emoționat pentru că se roagă în public, s-ar putea ca uneori să se exprime mai greu în vorbire. Se cuvine oare să fie rușinat de acest prim act al său de închinăciune publică? Oare nu e mai bine să-i auzim actul său de sinceră adorare, chiar așa cu șchiopătări, decît să nu-l auzim deloc?

În general vorbind, noi credem că Duhul Sfînt îi va călăuzi la închinare pe copiii Săi de-a lungul unei anumite teme. Dar să presupunem că un frate propune o cîntare care nu pare să fie legată de această temă. Trebuie oare să se simtă el jenat din această cauză? Nu este mai bine oare să cîntăm cîntarea și să ne rugăm ca, pe măsură ce se va maturiza suficient și va putea discerne tema strîngerii respective, să facă lucrul acesta fără să-și piardă ceva din căldura și dragostea sa pentru Domnul?

Asta ne amintește de un anumit predicator, fiind întrebant odată: „Ce ați face dacă un frate ar propune o cîntare care, în mod evident, nu ar fi în Duhul?“, a răspuns prompt: „Eu aș cînta-o în Duhul.“

După cum căutăm să dăm Duhului Sfînt locul ce i se cuvine în adunare, tot așa să fim conștienți de regulile care Îl sting și omoară spontaneitatea și închinarea sinceră.

Fiecare adunare este independentă răspunzătoare în fața lui Cristos

Mai există un principiu în Cuvîntul lui Dumnezeu, care ar trebui să ne călăuzească în legătură cu adunarea, și anume faptul că fiecare adunare este independentă și răspunde numai în fața lui Cristos. Nu există în Noul Testament nimic de felul unei confesiuni religioase, a unui cult, a unei federații de biserici sau a unui cerc de părtășie. Nu vedem în Noul Testament nici un sediu central, nici un fel de comandament care să-și exercite autoritatea asupra adunărilor locale.

Sediul unei biserici este acolo unde e Capul: în cer!

Fiecare biserică locală trebuie să se păzească cu toată strășnicia de orice lucru care ar putea duce la controlul centralizat pe pămînt.

Acest sistem centralizat este racila care a grăbit răspîndirea modernismului. Liberalii au acaparat controlul asupra conducerii cultelor și ale seminariilor teologice, știind că dacă vor pune mîna pe centru, vor putea controla în scurt timp toate bisericile afiliate la acel centru.

Formarea unui for central adesea ia naștere în urma presiunilor impuse de guvern sau din dorința de a obține anumite avantaje din partea guvernului. Dar mai pe urmă sistemul centralizat le va înlesni guvernelor totalitare să suprimă biserica. Dacă vor reuși să prindă în cursă cîțiva șefi de culte, aceștia vor reuși să controleze activitățile întregului cult.

Voia lui Dumnezeu este ca fiecare adunare să fie o unitate independentă, răspunzătoare direct în fața Domnului Isus. Asta va împiedica răspîndirea rătăcirilor și va învrednici biserica să poată trece mai ușor în clandestinitate, cînd vin perioadele de prigoană.

Rolul darurilor în Biserică

Deja ne-am ocupat tangențial de rolul darurilor în Biserică. De fapt, fiecare credincios are un anumit dar, o anumită funcție specială în cadrul trupului lui Cristos. În plus, mai există unele daruri speciale pentru slujire, cum ar fi cel de evanghelist, de păstor și de învățător (Ef. 4:11). Darurile acestea din urmă au fost date pentru a-i ajuta pe toți sfinții să-și găsească darul și să-l pună în lucru. Ele au fost date pentru a-i zidi pe sfinți pentru lucrarea de slujire, zidind astfel trupul lui Cristos. De aici reiese clar că:

Lucrarea de slujire nu este rezervată doar unei categorii speciale de creștini, ci tuturor copiilor lui Dumnezeu.

Lucrarea darurilor speciale din Efeseni 4 este de a-i zidi pe creștini pînă în punctul în care ei vor putea merge pe picioarele lor proprii, înaintînd apoi statornic. Cu alte cuvinte, sfinții nu trebuie să depindă la nesfîrșit de asemenea daruri. Dimpotrivă, aceste daruri trebuie epuizate în cel mai scurt timp posibil, posesorii lor îndreptîndu-se apoi spre noi prilejuri de lucru. După cum părinții încep de timpuriu să-și învețe copiii să aibă grijă de ei înșiși, tot așa ar trebui ca acești oameni dăruiți de Dumnezeu să-i învețe pe cei care sînt prunci în Cristos.

În acest punct, se ridică o întrebare: „Cît timp trebuie să rămînă un asemenea om înzestrat în adunarea locală?” Numai un singur răspuns se poate da la această întrebare: atîta timp cît e nevoie pentru a-i maturiza pe sfinți în așa fel încît aceștia să slujească ei înșiși. Pavel nu a stat la Tesalonic decît „trei zile de sabbat” (Fapte 17:2), și totuși a lăsat în urmă o adunare locală — de sine stătătoare, cu administrare proprie și cu capacitatea de a vesti singură Cuvîntul. Re-

cordul l-a atins Pavel în Efes, unde a stat cel mai mult într-un singur loc: trei ani (Fapte 20:31). Nu se pune însă problema cît de mult stă cineva într-un loc, ci mai degrabă care este scopul său. Cu ce se ocupă în localitatea respectivă? Ce urmărește? Se străduiește el să-i echipeze pe sfinți cu cele necesare, pentru ca ei să poată merge pe picioarele proprii?

În această privință, persoanele înzestrate cu darurile respective trebuie să se păzească de tendința naturală de a-și face cuib într-un anumit loc, de a considera că au fost numiți pe viață într-un singur loc. (Lucrul acesta se aplică deopotrivă la misionarii de pe cîmpul de misiune din străinătate, cît și la lucrătorii de acasă.) Dimpotrivă, ei trebuie să rămînă mobili. Și ei trebuie de asemenea să se păzească de un alt pericol foarte subtil, acela de a crede că sfinții nu se pot descurca fără ei; de a crede că dacă nu vor mai fi ei în locul acela, va scădea numărul celor care vor veni la biserică — ceea ce-i va determina să nu mai plece. Într-un cuvînt, lor le este teamă că toată biserica se va destrăma prin plecarea lor. Aici intervine mîndria, prin faptul că se consideră indispensabili, de neînlocuit. Căci orgoliul nostru e rănit adesea, cînd credem că nu mai e nevoie de noi într-un anumit loc — cînd, în realitate, ar trebui să ne bucurăm cînd vine clipa asta!

Vorbînd despre daruri, trebuie să mai amintim un lucru: în Noul Testament aceste daruri erau charismatice, nu profesionale — adică acestea daruri rezidau în oameni ce fuseseră suveran înzestrați de Duhul Sfînt, indiferent de pregătirea lor profesională sau de ocupația lor. De pildă, Duhul se cobora și-l înzestra pe un pescar să fie evanghelist. Sau Duhul lua un păstor și-l învăța Cuvîntul Său. Sau îl umplea pe un tîmplar ca să îndeplinească slujba pastorală printre sfinți.

Nu găsim nici o urmă de sugestie în Noul Testament că pregătirea profesională a cuiu ar putea să-i fie de folos pentru a-l face înzestrat cu un dar pentru biserică. Ideea după care numai oamenii care au studii biblice speciale sînt calificați să poată sluji la amvon

este de-a dreptul revoltătoare! Pregătirea pe băncile școlii poate fi de folos pentru un credincios, ajutându-l să cunoască Scriptura mai bine, dar toată pregătirea și instrucția școlară a cuiva nu va fi, în sine, de ajuns pentru a face din cineva un evanghelist, un învățător sau un păstor. Și apoi există veșnicul pericol al profesionismului. Dacă abordează cineva Scriptura din punct de vedere filosofic, atunci pregătirea școlară poate duce la moarte spirituală și la mari căderi.

Biserica locală

Cînd este o biserică locală o adevărată Biserică neo-testamentală? Cînd cei mai mulți din membrii ei sînt credincioși adevărați? Sau chiar dacă numai o minoritate sînt credincioși adevărați? Sau oriunde creștinii se adună în Numele Domnului? Ce calități trebuie să întrunească un grup pentru a fi considerat o adunare locală?

În realitate, Noul Testament nu stabilește reguli precise cu privire la ceea ce constituie o adunare. Însă se afirmă totuși că acolo unde doi sau trei sînt adunați în Numele lui Cristos, El este în mijlocul lor (Mat. 18:20). De asemenea, se deduce clar din Scriptură că cei care alcătuiesc o adunare sînt creștini, subînțelegîndu-se însă foarte clar că între aceștia se strecoară adesea și necredincioși (Fapte 20:29, 30). De asemenea, pare să reiasă clar din lectura Noului Testament că într-o adunare normală, se aflau în mod obișnuit bătrînii și diaconii (Fil. 1:1). Însă dincolo de aceste considerații, nu mai avem nici un mod sigur de a preciza dacă anumite grupuri creștine sînt biserici neo-testamentale iar altele nu. Să ne bucurăm că nu sîntem chemați să fim judecători în asemenea cazuri.

Dacă un grup mărturisește că este o adunare creștină, atunci urmează că trebuie să facă dovada adevărului Bisericii universale. Acel grup trebuie să fie, în miniatură, o copie a trupului lui Cristos. Trebuie să prezinte un tablou viu al bisericii Dumnezeuului Celui viu.

Dar iată care este situația printre bisericile locale din lumea zilelor noastre: Unele adunări locale prezintă un tablou dezolant al bisericii universale. Altele se apropie mai mult de realitate. Nici una însă nu prezintă o imagine perfectă. Practic avem o gamă foarte

variată de biserici, mai mult sau mai puțin apropiate de etalonul bisericii universale.

Evident, unele biserici nu au deloc dreptul de a fi considerate adunări creștine. Mă refer, aici, la acele biserici liberale, care neagă principiile fundamentale ale credinței.

Mai avem însă și o mare varietate de alte biserici, care-L recunosc pe Isus Cristos ca singurul Domn și Mântuitor. Unele sînt mai evanghelice decît altele. Cine poate trage linia de demarcație între cele care sînt biserici neo-testamentale și cele care nu sînt? Trebuie să lăsăm problema în mîna Domnului. Noi avem datoria de a clădi potrivit cu modelul ce ni s-a arătat, adică să ne conformăm imaginii adevărate a bisericii în propria noastră adunare locală.

Desigur, nici o adunare nu are motive să se mîndrească. Dacă ne-am putea vedea așa cum ne vede Domnul, poate că ne-am ofili de tot și am muri. Mîndria spirituală este în ea însăși o tăgăduire a adevărului pe care ne străduim să-l susținem.

Concluzie

Cui datorăm loialitatea noastră? Încă o dată, subliniem că trebuie să fim loiali Scripturii, și nu unui sistem bisericesc sau cerc de părtășie. În vremuri ca acestea, cînd e atîta rătăcire și instabilitate, noi trebuie în permanență să supunem toate lucrurile la proba Bibliei și apoi, cînd am aflat răspunsul, să acționăm pe măsura lui.

Pentru asta va trebui să plătim un preț. Încercarea de a-L urma pe Domnul, călăuziți de principiile Noului Testament, ne va costa negreșit ceva. Vom avea parte de ocara lumii și de împotrivirea altor creștini. Dar răspunderea noastră este clară. Noi trebuie să ascultăm de Dumnezeu, lăsînd consecințele în seama Lui.